SPORTUL magazin

„OLIMPICII“ CEHOSLOVACI ȘI ÎNTRECERILE ATLETICE

Cu puține zile înaintea declanșării zguduitoarelor evenimente din Cehoslovacia, la redacția ziarului nostru am primit acest articol datorat ziaristului cehoslovac Vilem Havelka, specialist în atletism. În materialul colaboratorului nostru din Praga, sînt trecuți în revistă atleții și atletele care urmează să reprezinte R. S. Cehoslovacă la apropiatele întreceri olimpice de la Ciudad de Mexico.

Atletismul a fost întotdeauna sportul-rege al Jocurilor Olimpice, încă din antichitate. Pe drept cuvînt, fiindcă el dezvoltă aptitudinile cele mai firești ale omului, prin alergare, sărituri și aruncări. Cu atît mai de preț este o victorie la atletism, în întrecerile puse sub semnul celor cinci cercuri înfrățite.

„Aș da toate recordurile din lume, pentru o victorie la Olimpiadă!...“ — aceste cuvinte atribuite cîndva marelui alergător suedez Gunder Hägg, reflectă cît se poate de grăitor prețul unor asemenea lauri. Pentru ce o victorie olimpică este mai prețioasă decît recordurile mondiale ? Fiindcă un asemenea record poate fi stabilit oriunde și oricînd, atunci cînd condițiile subiective și obiective sînt întrunite. Eșuată o tentativă, ea poate fi reluată peste o săptămînă sau mai mult. În contrast, o victorie la Olimpiadă nu poate fi obținută decît o dată la patru ani. Cine a ratat o șansă, nu-i va fi atît de ușor să încerce din nou.

În perioada de după cel de al doilea război mondial, reprezentanții Cehoslovaciei au repurtat o serie întreagă de succese remarcabile în întrecerile de atletism din cadrul Jocurilor Olimpice. Ei au cîștigat medalii de aur, argint și bronz, situîndu-se nu o singură dată în primul plan al competiției. **Emil** și **Dana Zatopek, Josef Dolezal, Olga Fikotova, Jiri Skobla, Ludvik Danek, Josef Odlozil** și alți atleți de frunte ai Cehoslovaciei au contribuit la bunul renume al patriei în arena olimpică.

Și la cea de a XIX-a ediție a Jocurilor Olimpice de vară, găzduită în acest an de Ciudad de Mexico, atleții cehoslovaci au speranța de a putea obține locuri pe tabelul de onoare. Îi recomandă din plin performanțele înalte realizate în ultima vreme, ca și dorința fierbinte de a reedita succesele predecesorilor lor.

Pe lista „olimpicilor“ cehoslovaci, pentru probele de atletism, figurează următoarele nume : **Ludvik Danek** (născut în 1937), recordman mondial la aruncarea discului și medaliat cu argint la J.O. de la Tokio în 1964 ; **Josef Odlozil** (1938), recordman mondial la 2 000 m, medalie de argint la 1 500 m la J.O. de la Tokio ; **Tomas Jungwirth** (1942), recordman al Cehoslovaciei la 800 m ; **Rudolf Hubner** (1944), săritor în înălțime (2,15 m) ; **Petr Nemsovsky** (1943), cîștigător la triplu salt în campionatele europene pe teren acoperit, în 1967 ; **Ladislav Kriz** (1944), sprinter ; **Eva Lehocka-Gleskova** (1943), una din cele mai bune specialiste ale sprintului feminin din Europa ; **Eva Kucmanova** (1946), săritoare în lungime (6,47 m), **Anna Chmelkova** (1944), campioană europeană la 400 m ; **Maria Faithova** (1946), săritoare în înălțime (1,77 m).

Tabelele de recorduri mondiale ne arată limpede nivelul ridicat, atins de fruntașii sportului în lume. Este foarte probabil ca aceste performanțe să fie întrecute, atît la atletism cît și în celelalte ramuri sportive, cu prilejul apropiatelor Jocuri Olimpice din Mexic. Rezultatele obținute în competițiile recent disputate pe diferite meridiane ale lumii sînt un indiciu în acest sens.

Iată încă un motiv de a aștepta cu nerăbdare întrecerile pentru medaliile olimpice.

Vilem HAVELKA
Praga, august 1968

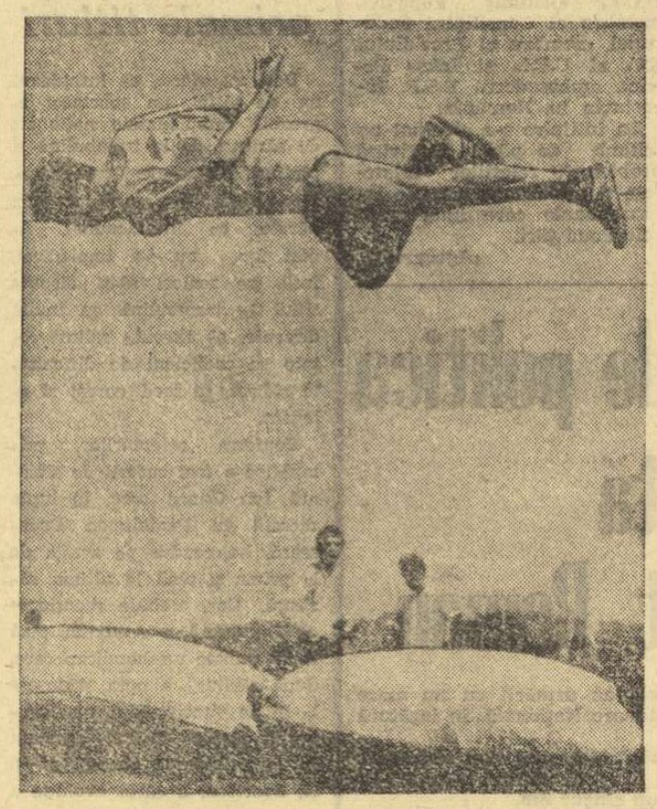

R. Hubner, recordmanul cehoslovac la săritura în înălțime, a arătat performanțe înalte încă la începutul anului. El a înregistrat performanța de 2,18 m într-un concurs de atletism pe teren acoperit. Foto : C.T.K.

CEL MAI LUNG TUR AL ROMÂNIEI

Anul trecut, cam pe vremea asta, la Consiliul UCFS Giurgiu intra un bătrîn cu părul alb, îmbrăcat într-un tricou roșu. Se numea Nedelea Eremia, avea 68 de ani și era originar din comuna Puiești, județul Buzău. Dornic să cunoască frumusețile țării s-a hotărît să facă turul României pe bicicletă, pe un circuit de 5000 km, cu plecarea și sosirea în Oltenița. Ultima sa escală a făcut-o la Giurgiu.

...Anul 1968 l-a îndemnat pe moș Eremia la o călătorie și mai îndrăzneață, pe un circuit de 7000 km, pe aceeași bicicletă.

Era într-o marți a lunii august, pe la ora asfințitului, cînd și-a făcut apariția la noul sediu al Consiliului E.F.S. Giurgiu același moș Eremia, îmbrăcat cu același tricou roșu și cu o față zîmbitoare care nu trăda cu nimic oboseala după cei 100 km parcurși de la Zimnicea la Giurgiu.

Toți cei de față l-au primit cu căldură în mijlocul lor și timp de mai bine de o oră au purtat discuții în care moș Eremia ne-a împărtășit din frumusețile localităților vizitate cu ocazia celor 5000 km parcurși în anul 1967, precum și a celor 3520 km parcurși pînă la Giurgiu, de la data de 28 iunie 1968, ora 10, cînd a avut loc plecarea din Buzău în circuitul de 7000 km.

Pentru moș Eremia turismul este pasiunea vieții sale, însă numai după ce și-a crescut și căsătorit cei 10 copii a putut să realizeze ceea ce își propusese încă din anii tinereții.

Plecînd la 28 iunie 1968 din Buzău a trecut prin Ploiești, Tîrgoviște, Pitești, Curtea de Argeș, Rîmnicu Vîlcea, Călimănești, Brezoi, Gura Lotrului, Voineasa, Obîrșia Lotrului, Petroșeni, Uricani, Hațeg, Sarmizegetusa, Simeria, Deva, Hunedoara, Orăștie, Cugir, Sebeș, Alba Iulia, Turda, Cluj, Zalău, Jibou, Dej, Năsăud, Sighetul Marmației, Negrești, Baia Mare, Satu Mare, Oradea, Carei, Huedin, Stîna de Vale, Lugoj, Caransebeș, Reșița, Oravița, Moldova Nouă, Orșova — pe la Cazane, Severin, pe la Porțile de Fier, Tîrgu Jiu, Fălticeni, Suceava, Gura Humorului, Vatra Dornei, Miercurea Ciuc, Sibiu, Făgăraș, Brașov, Ploiești, Buzău.

Moș Eremia a ținut ca în circuitul său de 7000 km să fie cuprins și Giurgiu, drept recunoștință pentru călduroasa primire pe care i-au făcut-o, în anul 1967, tinerii din oraș.

Iubitorii sportului din Giurgiu îi urează lui moș Eremia sănătate deplină și realizarea intențiilor sale de a întreprinde în anii viitori astfel de circuite însoțit de cei 19 nepoți ai săi.

TRAIAN BARBĂLATĂ
coresp.

POPAS LA LICEUL PEDAGOGIC DIN CÎMPULUNG-MUSCEL

„Preluînd tradițiile, creăm, la rîndu-ne, condiții pentru cei ce ne urmează“...

Cea mai veche școală pedagogică românească în funcțiune a moștenit, între prețioasele dotații ale unui prestigios trecut, nu numai merite cărturărești, ci și temeinice atribute sportive.

Recrutîndu-și elevii aproape exclusiv din lumea tineretului sătesc, școala de la Cîmpulung reușise să-și alcătuiască o pepinieră de jucători de oină, atunci, la finele secolului trecut și la începutul veacului nostru, din care-și recrutase o redutabilă echipă cu care participa la toate concursurile, suplinind un campionat național, și clasîndu-se întotdeauna pe primul loc.

... O adevărată epopee, acele concursuri care au animat oina, joc străbun, spiritul competitiv nu numai al tineretului, ci și al multor mii de spectatori maturi, ce se-nghesuiau, acolo, la Iași, la Brăila, la Ploiești sau la București, la intrarea în Parcul Libertății de azi, pentru a-i urmări pe gimnastici și pe oiniști. La Ploiești, la niște concursuri atletice și de oină, la care participau echipele școlilor secundare au fost înregistrați la start nu mai puțin de 2000 de concurenți. Record pentru acele timpuri — de neignorat nici pentru zilele noastre...

În flanel alb, cu pantalon lung, negru, călcat pe dungă, tunși nr. 1. astfel apăreau normaliștii la concursuri. Și pe atît erau de neîntrecuți, încît Spiru Haret a semnat un ordin — nr. 25289 din 14.V.1912, prin care, în calitatea sa de ministru al instrucțiunii publice și cultelor, interzicea participarea în viitor a școlii de la Cîmpulung, la vreun concurs public de oină, pentru a nu se știrbi emulația, echipa oiniștilor musceleni dovedindu-se cu mult superioară celorlalte, cucerea și cucerind neîntrerupt trofee puse în luptă.

Dar cine erau „maiștrii“ de gimnastică, cei ce-au reușit să pună temeiurile unei asemenea activități ? Ne-o spune profesorul emerit **Nicolae I. Nicolaescu**, directorul de azi al liceului, fost elev, pedagog și profesor al școlii în care și-a petrecut 41 din cei 52 de ani ai vieții sale : **„Întîiul maistru de gimnastică al școlii noastre a fost neuitatul Moceanu, părintele gimnasticii românești“.**

INVAȚĂTORUL, FACLIER CULTURAL ȘI EDUCATOR SPORTIV AL SATELOR

„Formînd cadre didactice pentru învățămîntul sătesc trebuie să ținem seama că viitorul învățător e chemat să predea și educația fizică elevului începător în ale școlii și astfel, că educația fizică și sportul se înscriu pe linia preocupărilor temeinice în procesul nostru de învățămînt. Învățătorul, în satul lui, devine un autentic activist cultural și sportiv, astfel că pregătirea, formarea lui trebuie să fie corespunzătoare. Preluînd tradițiile, creăm, la rîndu-ne, tradiții pentru cei ce ne urmează“ — ne-a spus profesorul **Tudorel Bădescu**, care împreună cu profesorul **Dan Papaianopol** împarte răspunderea catedrei de educație fizică și sport a liceului.

„Vechea sală, de aproape trei sferturi de veac, e modernizată, dotată cu noi utilaje. I se adaugă acum, pentru cei 970 de elevi și eleve, trei terenuri de volei, unul de baschet, două de handbal precum și o bază-minimă, cu o groapă de sărituri.

În acest fel, dacă „înaintașii“ erau buni oiniști și mari gimnaști, actualele generații își dezvoltă activitatea pe două principii de bază : A) exercițiul fizic face parte din procesul de formare a omului și B) ceea ce învață azi în liceul pedagogic trebuie să aplice mîine în lumea satelor“.

TRADIȚII VECHI, ORIZONTURI NOI

Liceul pune accentul pe gimnastică, pe handbal, volei, baschet și atletism. Echipele noastre — a continuat prof. Papaianopol, sînt prezente în toate edițiile campionatelor republicane școlare ca și în cele republicane ale juniorilor. De ani încheiați sîntem deținătorii titlurilor pe oraș, iar în județ ne situăm pe locul III, deși înfruntăm școli sportive de elevi care sînt în specialitate exclusivă.

Dar obiectivele liceului nostru, pe linia culturii fizice și a sportului nu sînt să avem vîrfuri și idoli, ci numai practicanți, tot mai mulți, întărind astfel baza piramidei.

— Meritâ relevat, adaugă profesorul **Nicolae Bucur**, directorul-adjunct al liceului, că nu numai elevii fac sport. În sala de gimnastică, în formațiile de volei, baschet, handbal sau la baza de atletism sînt de altfel și următoarele cadre didactice : prof. emerit **N. I. Nicolaescu**, directorul liceului, **Spiridon Niculescu**, profesor de muzică, **Ion Groza**, profesor de română, **Dumitru Ungureanu**, profesor de fizică, **Radu Horia**, profesor de matematică, **Doru Oncete**, profesor de desen, **Tudorel Bădescu** și **Dan Papaianopol**, profesori de educație fizică, care, prin pilda lor, întreține un climat favorabil sportului în așezămîntul nostru, făcînd sport laolaltă cu elevii.

Și s-ar mai cuveni relevat că bazele sportive ajutătoare sălii de gimnastică au fost create de profesori și elevi numai prin muncă obștească, valorificînd resurse locale, cu adevărat în spiritul educației din școala nouă“.

— „Un cuvînt pentru strădania cabinetului medical al liceului, condus de medicul Serafim Pîslaru și ajutat de oficiantul sanitar Marin Gavrilescu, pentru a asigura condiții de igienă medicală și pentru intervențiile întotdeauna prompte, inimoase, în favoarea sănătății elevilor și a celor din formațiile de sport, adaugă profesorul Tudorel Bădescu.

Cu analizarea prealabilă și autorizarea Ministerului Învățămîntului, aș propune organizarea unui campionat al celor 26 licee pedagogice de învățători de pe tot întinsul țării noastre. Vara, cînd internatele școlare sînt disponibile în fiecare an în alt oraș s-ar putea organiza reuniuni care ar crea tradiție sub flamura vieții noi a școlii românești.

Ar fi o emulație cu prețioase resurse educative și un admirabil mijloc de întreceri, de promovări de valori pentru sportul competitiv de mai tîrziu, prilej de animare a vieții sportive locale.

Liceul pedagogic centenar de la Cîmpulung-Muscel, în cel de-al doilea veac al existenței sale, lansează astfel inițiativa și așteaptă cu încredere și entuziasm înfăptuirea ei“.

V. FIROIU

„Marcel Thil n'est plus“

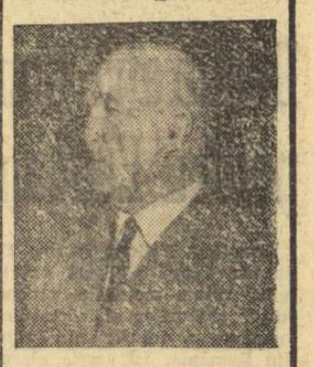

A murit Marcel Thil, una din marile vedete ale ringului mondial, dinaintea primului război mondial. În ultimii doi ani, celebrul boxer francez suferise numeroase intervenții chirurgicale, cauzate de două grave accidente de automobil.

Fostul ajustor de la uzinele „Citröen“ a debutat în box în anul 1922, în perioada cînd își făcea serviciul militar. În anul 1924, Thil a devenit campion al marinei la „mijlocie“, punîndu-și toți adversarii K.O. După ce a terminat cu serviciul militar, Thil a revenit la Paris în anul 1928, devenind campion profesionist al Franței. În martie 1929, Thil atacă cu succes centura europeană la „mijlocie“, învingîndu-l la puncte pe Jack Walker. După 8 luni, el cedează titlul italianului Bosisio.

Thil, boxer curajos și energic, nu s-a descurajat. La 11 iunie, învingîndu-l pe celebrul Gorila Jones, Thil și-a apărat apoi centura mondială timp de 5 ani. La 23 septembrie 1937, la Polo Ground din New York, Marcel Thil a cedat titlul mondial lui Fred Apostoli. Meciul a avut o desfășurare pasionantă. Cu ambele arcade deschise și pometul obrazului drept spart, Thil s-a bătut eroic pînă în rundul 10, cînd arbitrul a oprit întîlnirea.

În urmă cu 30 de ani, Marcel Thil a boxat și la noi, învingîndu-l pe Moți Spakov.

Prin moartea lui Marcel Thil, boxul mondial pierde pe unul dintre reprezentanții săi de seamă care a contribuit la popularitatea „nobilei arte“ (oa)

„PUI DE ȘOIM“

Avionul este gata de decolare. În cabină, doi tineri așteaptă semnalul. Un simplu gest al instructorului : pumnul drept strîns, cu degetul mare ridicat spre cer. Dar instructorul întîrzie. Se mai apropie o dată, prin spatele aripii, de carlinga „Zlin“-ului. Anulează zborul ? Nu ! Vrea doar să mai dea un sfat elevilor, acum înaintea primului zbor, cînd ei vor pleca fără el, în „simplă comandă“. Cum, doi în... „simplă comandă“ ? — veți întreba. Să vedeți...

— Atenție la viraj, băieți, le strigă instructorul, încercînd să acopere „glasul“ motorului. Vreau un viraj, așa... cum v-am învățat.

Primul elev dă din cap : „am înțeles, tovarășe instructor“. Dă din cap și al doilea.

— Da... tată !

Semnal ! Avionul rulează corect și... s-a desprins de pămînt. Instructorul, pilotul de acrobație Ștefan Calotă, maestru emerit al sportului, se plimbă de colo pînă colo pe cîmp, fără să-și desprindă privirile de la aparatul ce urcă spre buclele norilor. Este vizibil emoționat. O emoție pe care n-am mai văzut-o pe chipul său. Nu îndrăznim să-l deranjăm. Așteptăm. După zece minute, „Zlin“-ul se așterne iar pe iarba aramie a Clinceniului. Motorul tace și din carlingă sar, pur și simplu sar, cei doi piloți. Și se agață de gîtul... instructorului.

— Tăticule ! Tăticule, ți-a plăcut ?

— Hei, ce-nseamnă asta ? încearcă să se apere Ștefan Calotă, ascunzîndu-și privirile. Cristian, Marian... La ciulini cu voi !

Așa-i tradiția. După primul zbor în simplă comandă, noul pilot este purtat pe brațe de colegi și aruncat pe o grămadă de... ciulini... Botezul zborului.

— La ciulini...

Glasul instructorului tremură puțin. Cei doi tineri piloți sînt frații gemeni Cristian și Marian Calotă. Băieții asului acrobației noastre aeriene — Ștefan Calotă. Sînt cei mai tineri zburători din țara noastră : au 17 ani !

Text și foto :
Viorel TONCEANU

ANUNȚ

MINISTERUL INDUSTRIEI ALIMENTARE

pregătește în anul școlar 1968—1969 prin ȘCOLILE PROFESIONALE, muncitori calificați pentru următoarele meserii :

OPERATOR la fabricarea zahărului, uleiului, berii, spirtului, amidonului ;
PREPARATOR de conserve, produse din lapte, produse zaharoase, produse făinoase, mezeluri și conserve din carne ;
VINIFICATOR ȘI PREPARATOR de băuturi alcoolice și răcoritoare ;
BRUTARI ;
MORARI ;
LABORANT în industria alimentară ;
LĂCĂTUȘ MECANIC în : industria alimentară, mașini și instalații frigotehnice ;
ELECTRICIAN în construcții și instalații industriale, de aparate de măsură și automatizare ;
STRUNGARI, SUDORI, INSTALATOR de instalații tehnico-sanitare și gaze.

ȘCOLARIZAREA ACESTOR MESERII SE VA FACE LA :

GRUPUL ȘCOLAR PENTRU INDUSTRIA ALIMENTARA — BUCUREȘTI, str. Spătaru Preda nr. 16 — telefon 233701
GRUPUL ȘCOLAR PENTRU INDUSTRIA ALIMENTARA — ARMĂȘEȘTI, județul Ilfov — telefon 3234
GRUPUL ȘCOLAR PENTRU INDUSTRIA ALIMENTARA — CLUJ, str. 23 August nr. 22 — telefon 22412
GRUPUL ȘCOLAR PENTRU INDUSTRIA ALIMENTARA — GALAȚI, bd. Republicii nr. 169 — telefon 14276
GRUPUL ȘCOLAR PENTRU INDUSTRIA ALIMENTARA — CRAIOVA, str. Mihai Viteazu nr. 2 — telefon 3538
GRUPUL ȘCOLAR PENTRU INDUSTRIA ALIMENTARA — SIBIU, str. Turismului nr. 15 — telefon 11929
ȘCOALA PROFESIONALĂ PENTRU INDUSTRIA ALIMENTARA — ROMAN, str. Dezrobirii nr. 6 — telefon 1895.

Se primesc absolvenți ai școlii generale (de 7—8 ani) în vîrstă de cel mult 18 ani — împliniți în cursul anului 1968.
Recrutarea candidaților se va face prin întreprinderile M.I.A. din județele unde acestea își au sediul.
Concursul de admitere se va desfășura în perioada 1—10 septembrie 1968 și va consta din următoarele probe : Limba română și matematică, scris și oral.
Informații suplimentare se pot lua de la întreprinderile și de la școlile mai sus menționate.

Fugi Emile, fugi!

Schiță de A. PANIȘ

Atenție !...

Sînt pe culoarul doi și mi se pare că-s singur, îngrozitor de singur, deși stadionul întreg clocotește ca un vulcan, nerăbdător, în așteptarea întrecerii pe o sută de metri.

Din tot liceul nostru, în echipa județenei am rămas doar eu și cu Isac, care aleargă pe 1 500 m. Dom' profesor de educație fizică ar fi vrut desigur să fim cît mai mulți din liceul nostru la întrecerea finală. La faza pe județ, dînsul era pe marginea pistei de alergare cînd ni s-a dat startul. Am plecat, și-atunci l-am auzit pe dom' profesor : „fugi Emile, fugi“ ! Am fugit. Acolo am ieșit primul. Nu știu cum. Aici însă..

În stînga mea, e culoarul unu, pe care va alerga un băiat din Rîmnic. E înalt, toți sînt înalți, bine clădiți ; eu sînt cel mai pricăjit. Băiatul din Rîmnic poartă ochelari. Are fața galbenă, parcă ar fi bolnav de gălbinare. Mai prind puțin curaj. De el, nu mi-ar fi chiar așa de frică. Dom' profesor ne-a dat două bilete de tren și ne-a expediat pe amîndoi la finală. Pe mine și pe Isac. Și-atunci, cînd am plecat, cînd s-a urnit trenul din gară, eu am simțit că am plecat ca să fiu plecat. Dacă ar fi fost dom' profesor cu mine...

În dreapta mea este culoarul trei. Pe acest culoar (de ce nu l-au trimis sorții pe alt culoar, să nu alerge lîngă mine ?) va porni, în cursa asta scurtă și blestemată, Vifor, campionul Doljului și al Craiovei. Vifor cel ars de soare. Eu îi spun Vifor cel mare. E bronzat, are gîtul lung, parcă într-adins atît de lung ca să-și trimită capul în față, să soarbă numai el aerul de dinaintea tuturor. Brațele lui sînt și ele lungi, dar nu disproporționate față de înălțimea trupului, ci parcă anume sînt așa, ca să despice spațiul ce l-ar avea de străbătut, să facă loc trupului său clădit armonios, să fie primul, pentru că nu-mi pot închipui ca din toți cei ce ne-am aliniat aci, să-l poată întrece careva. E dreptul lui și mă simt umilit și învins dinainte. De ce am venit aici ? Ce-ar fi să spun că nu mai pot concura ?

Pe locuri...

Pe celelalte trei culoare sînt trei vlăjgani. Unul dintre ei, cel de pe „cinci“, are burtă. Cred că are vreo douăzeci și cinci de ani. A fost pe la multe con-